"రామ్మూర్తీ! నన్ను ఎక్కడకు తీసుకువెళ్తున్నావ్?" ఆత్రంగా అడిగాడు వెంకట్రావు.

హీరోహోండా నెమ్మదిగా పోతోంది తారురోడ్డుమీద, నున్నటి గచ్చుమీద ఒలికిన పాల బిందువులా.

"నిన్ను నేను కిడ్నాప్ చెయ్యడం లేదు. ఒక మంచి వ్యక్తి దగ్గరకు తీసుకువెళ్తున్నాను. సరేనా!" సన్నగా నవ్వుతూ చెప్పాడు రామ్మూర్తి.

"ఈరోజుల్లో మంచి వ్యక్తి అంటూ ఎవరూ వుండరు. మామూలు వ్యక్తి, అవసరం పడిన వ్యక్తి, అవసరం తీరిన వ్యక్తి, భవిష్యత్తులో అవసరం వుంటుందేమోనని 'మంచితనం' నటిస్తూ వుండే వ్యక్తి... ఇలా వుంటారు. కానీ నువ్వు చెప్పినట్టుగా నూటికి నూరుశాతం ఇతరుల కోసం జీవించే వ్యక్తులు వుండటం అసంభవం." గట్టిగా అన్నాడు వెంకట్రావు.

"సరే! అదీ చూద్దాం. ఓపిక పట్టు" అని బదులిచ్చి రెండు నిముషాల్లో ఒక పెంకుటింటి ముందు ఆపాడు మోటారు బైక్‌ని రామ్మూర్తి. వెంకట్రావు దిగాక, తానూ బైక్ దిగి స్టాండ్ వేసి గేటు తీసుకొని లోపలకు వచ్చారు రామ్మూర్తి, వెంకట్రావులు.

మొక్కలకి గొప్పులు తవ్వుతున్న ఓ పెద్దాయన వీళ్ళిద్దర్నీ తలెత్తి చూసారు.

'నమస్కారం మాస్టారూ'అని నమస్కరించిన రామ్మూర్తికి "అరుగుమీద కూర్చోండి. వస్తాను" అని బదులిచ్చి పైపు దగ్గరకు వెళ్ళి చేతులు కడుక్కుని భుజంమీది టవల్‌కి తుడుచుకొని వచ్చారు.

అరుగుమీద తుంగచాప మీద కూర్చున్న మిత్రులిద్దరూ మర్యాదకోసం మరొకసారి లేచి నిలబడగా వారించి తనూ వారికి కొద్ది దూరంలో కూర్చున్నారు.

రామ్మూర్తి కుటుంబ సభ్యులందర్నీ పేరుపేరునా అడిగి వారి యోగక్షేమాలు తెలుసుకున్నారు. వెంకట్రావుకేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూసి 'మీ మిత్రులా?' అన్నారాయన.

అవునండి. వీరి పేరు వెంకట్రావు. ఏలూరులో వుంటారు. మా ఊళ్ళో వున్న పాత ఇంటిని అమ్మడానికి వచ్చారు. రేపే రిజిస్ట్రేషన్. చిన్నప్పుడిద్దరం కలిసి చదువుకున్నాం. నేను స్కూలు టీచరుగా వున్నాను. వీరు కమ్మర్షియల్ టాక్సు డిపార్టుమెంటులో ఆఫీసరుగా చేస్తున్నారు.

"మంచిది- నాయనా"అని 'మీకెంతమంది పిల్లలు?'అని ప్రశ్నించారు వెంకట్రావుని.

"ఒక అబ్బాయి, అమ్మాయి. అబ్బాయికి పెళ్ళయ్యింది. స్టేట్సులో వుంటున్నాడు. అమ్మాయి పి.జి. చేసింది. హైద్రాబాదులో కంప్యూటర్ సర్టిఫికెట్ కోర్సులు చేస్తోంది."

"ప్రస్తుతం సాఫ్ట్‌వేర్ రంగం బాగుండలేదంటున్నారేమో...?" సందిగ్ధంగా అడిగారాయన.

"ఒక సంవత్సరమే గ్యాప్ వుంటుంది. తర్వాత మళ్ళీ బూమ్ వుంటుందన్నారు. అయినా స్టేట్స్‌లో సంబంధం కుదరాలంటే కంప్యూటర్ నాలెడ్జి తప్పనిసరి కదండి."

వెంకట్రావు అమెరికా ఆకర్షణకి మనసులోనే నిట్టూర్చారు ఆయన.

"మళ్ళీ ఈమధ్య కొత్త సరుకులేమైనా కొన్నారా సార్?" రామ్మూర్తి ప్రశ్నకు చిరునవ్వు నవ్వి ఇద్దర్నీ లోపలకు తీసుకువెళ్ళారాయన.

టేబుల్ మీద రెండు టవల్స్, జూట్‌తో చేసిన బ్యాగ్‌లు, పూసలు, గవ్వలతో చేసిన వాల్ హేంగింగ్స్ వున్నాయి.

"ఈ టవల్స్ రాజమండ్రి సెంట్రలు జైలు ఖైదీలు నేసినవి, ఈ జ్యూట్‌తో తయారుచేసినవి విశాఖపట్నం అంధ పాఠశాల విద్యార్థినులు, ఈ వాల్ హేంగింగ్స్... ఆ! తునిలోని వృద్ధాశ్రమంలోని పెద్దవారు తయారుచేసినవి."

"సార్! ఇవి నేను పట్టుకెళ్తాను. వీటి ఖరీదెంతో చెప్తారా?"

రామ్మూర్తి ప్రశ్నకు బదులుగా టేబుల్ సొరుగులోంచి ఒక కాగితం మీద వేసిన బిల్లు అతని చేతికిచ్చారాయన. రామ్మూర్తి వెంటనే ఆ డబ్బులు చెల్లించాడు.

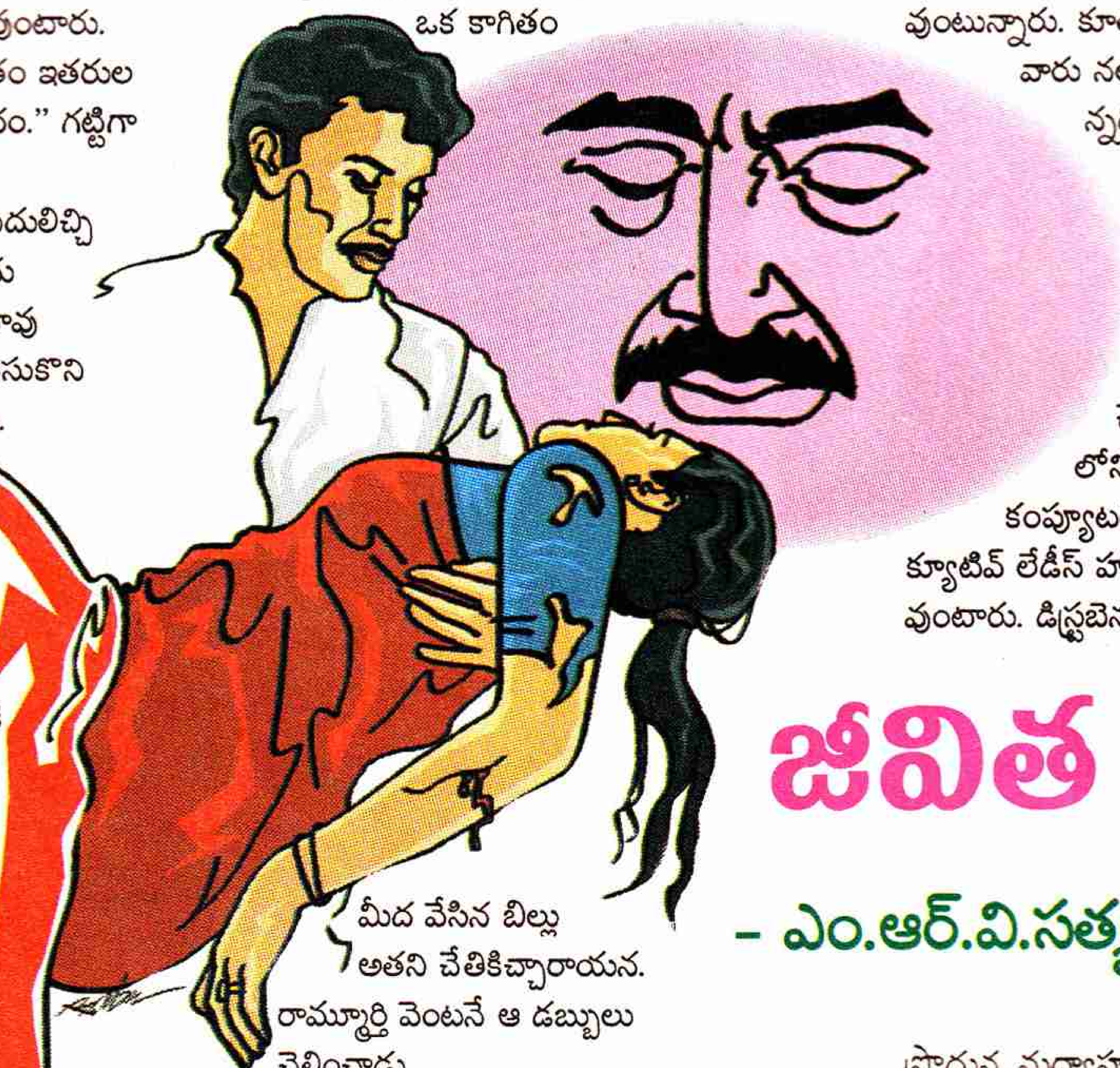

జీవిత సత్యం

- ఎం.ఆర్.వి.సత్యనారాయణమూర్తి

ఒక అరగంట ఆయన దగ్గర గడిపి శలవు తీసుకుని వెనుదిరిగారిద్దరూ.

"రామ్మూర్తీ! నువ్వు చాలా అమాయకుడివి. అందుకే ఆ ముసలాయన నీకు టోపీ వేస్తున్నాడు. మూడువందలు కూడా ఖరీదుచేయని వస్తువుల్ని నీకు ఆరు వందలకు అంటగట్టాడు. ప్చ్! నువ్వు చాలా నష్టపోతున్నావు. ఆ! నీకు ఇందాకా చెప్పానే 'మంచితనం ముసుగేసుకున్న వ్యక్తి' అని. ఆ కేటగిరీకి చెందిన వ్యక్తి ఈయన."

సడన్‌గా మోటార్ సైకిలు ఆపు చేసాడు రామ్మూర్తి.

"వెంకట్రావ్! దయచేసి ఆయన గురించి ఇంకేమీ మాట్లాడకు" బాధగా అన్నాడు రామ్మూర్తి.

'సారీ మూర్తీ! నువ్వు యింతగా హర్ట్ అవుతావనుకోలేదు' అని మిగతా బాల్యమిత్రుల గురించి పిచ్చాపాటీ మాట్లాడాడు వెంకట్రావు.

మర్నాడు ఇల్లు రిజిస్ట్రేషన్ కార్యక్రమం పూర్తిచేసుకొని ఏలూరు వెళ్ళిపోయాడు వెంకట్రావు.

* * *

రామ్మూర్తీ, వెంకట్రావు బాల్య స్నేహితులు ముక్కామలలో ఐదో తరగతి వరకూ, ఆ తర్వాత ఖండవల్లి హైస్కూలులో పదవ తరగతి వరకూ కలిసి చదువుకున్నారు. ఇంటర్మీడియట్ పూర్తిచేసాక టీచర్ ట్రైనింగ్ తీసుకొని ఉపాధ్యాయుడిగా స్థిరపడ్డాడు రామ్మూర్తి. వెంకట్రావు మాత్రం డిగ్రీ చదివి సర్వీస్ కమిషన్ పరీక్షలు పాసై ప్రభుత్వోద్యోగంలో చేరి ప్రస్తుతం ఆఫీసరుగా వున్నాడు.

తాను సర్వీసులో వుండగానే నాలుగురాళ్ళు వెనకేసుకోవాలన్నది అతని ధ్యేయం. అందుకే 'పాడి ఆవు'లాంటి పోస్టులో వున్నందుకు కోటి వరకూ వెనకేసాడు. ఎవరూ ఎవరికీ ఏ పనీ ఉచితంగా చేయరని చేయకూడదన్నది కూడా అతని నమ్మిక, సిద్ధాంతం. తన ఇంటి అమ్మకంలో సాయంచేసినందుకు రామ్మూర్తికి కూడా గిఫ్ట్ యిచ్చాడు, అతను వద్దని బ్రతిమాలి కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నా సరే... బలవంతంగా అతని చేతిలో పెట్టాడు.

కొడుకూ, కోడలూ సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీర్లుగా స్టేట్స్‌లో వుంటున్నారు. కూతురికి కూడా సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీర్ని చేస్తే వారు నలుగురూ సుఖంగా, హాపీగా వుంటారన్నది అతని ప్రగాఢ విశ్వాసం. చేతినిండా డబ్బు వుంది కాబట్టి ఎప్పుడు కావలిస్తే అప్పుడు [illegible]ల్ని చూసి రావచ్చన్న ధీమా కూడా వుంది.

ఎం.ఎస్.సి ఫిజిక్స్ చేసిన కావ్యని హైద్రాబాద్‌లో వుంచి కంప్యూటర్స్ చెప్పిస్తున్నాడు వెంకట్రావు. అమీర్‌పేటలోని ఒక పెద్ద ఇనిస్టిట్యూట్‌లో కావ్య కంప్యూటర్స్ నేర్చుకుంటూ ప్రక్కనే ఒక ఎగ్జిక్యూటివ్ లేడీస్ హాస్టలులో వుంటోంది. రూముకు ఇద్దరే వుంటారు. డిస్టబెన్సు వుండదని అతని ఆలోచన. రోజూ ప్రొద్దున, మధ్యాహ్నం, సాయంత్రం కూతురికి ఫోన్ చేస్తూనే వుంటాడు. ఒక్కోసారి కావ్య విసుక్కుంటున్నా ఫోన్‌లు చేస్తూనే వుంటాడు.

ఆరోజు మధ్యాహ్నం తర్వాత కావ్యనుండి ఫోన్ లేదు. వెంకట్రావు సాయంకాలం ఐదుగంటల నుండి ఫోన్ చేస్తున్నాడు... కవరేజ్ ఏరియాలో లేరని సమాధానం వస్తోంది. ఆమె రూమ్‌మేట్‌కి చేస్తే ఆరోజు ఉదయమే వాళ్ళ ఊరు నెల్లూరు వచ్చిందట తనకీ తెలియదని ఫోన్ చేసింది. హాస్టలు వార్డెన్‌కి ఫోన్ చేస్తే లంచ్ చేసి బయటకు వెళ్తున్నానని చెప్పింది గానీ ఎక్కడికి వెళ్తున్నదీ చెప్పలేదని మిగతా ఫ్రెండ్స్ ఎవర్నీ కలవలేదనీ తామూ ఆందోళన పడుతున్నామని చెప్పింది.

వెంకట్రావు మనసు కీడు శంకించింది. భార్యకు ఈ విషయం తెలిస్తే మరింత కంగారుపడుతుందని ఆఫీసు పనిమీద హైద్రాబాద్ వెళ్తున్నానని చెప్పి టాక్సీలో హైద్రాబాద్ బయల్దేరాడు. ప్రతి ఐదు నిముషాలకి ఫోన్ చేస్తున్నాడు 'స్విఛాఫ్'చేసి వుందని సమాధానం వస్తోంది. ఏం చెయ్యడానికీ పాలుపోక రామ్మూర్తికి ఫోన్ చేసి విషయం అంతా చెప్పాడు.

"కంగారుపడకు వెంకట్రావు. అంతా మంచే జరుగుతుంది. కావ్య క్షేమంగానే వుంటుంది. నీకు ఒక నెంబరిస్తాను. నాన్నగారి దగ్గర చదువుకున్నాయన 'సునీల్'అని పోలీస్ డిపార్టుమెంటులో డి.ఐ.జి. ర్యాంకులో వున్నారు. ఆయన్ని కలుసుకో. తప్పక సహాయం చేస్తారు. అమ్మాయి ఫోన్ నెంబరు నాకియ్యి. నేనూ ట్రై చేస్తాను. నేనూ వద్దామంటే పదవ తరగతి పరీక్షల డ్యూటీ వేశారు.

ఏమనుకోకు. సునీల్ గార్కి నేనూ ఫోన్ చేస్తాను. టెన్షన్ పడకు. నేను మెలకువగానే వుంటాను. రాత్రి ఎప్పుడు ఫోన్ చెయ్యాలన్నా చెయ్యి." అని చెప్పి వెంకట్రావుకి సునీల్ ఫోన్ నెంబర్ యిచ్చాడు రామ్మూర్తి.

రాత్రి రెండు గంటలకు కావ్య వుంటున్న హాస్టల్‌కి చేరుకున్నాడు వెంకట్రావు.

నమస్కారం. రండి సార్ కూర్చోండి. నిన్న మధ్యాహ్నం లంచ్ చేసేటప్పుడు కావ్య చెప్పింది ఒక ఫ్రెండ్‌ని కలిసి, అక్కడనుండి డైరెక్టుగా ఇనిస్టిట్యూట్‌కి వెళ్తానంది. తాను ఎవరితోనూ ఎక్కువగా 'మూవ్'అవదు. ఆమె రూంమేట్ విశాల వాళ్ళ బంధువుల అమ్మాయి పెళ్ళికి నెల్లూరు వెళ్ళింది. మిమ్మల్ని అడిగి పోలీస్ కంప్లయింట్ యిద్దామని ఆగాం. ఎప్పుడూ ఎక్కడికీ చెప్పకుండా వెళ్ళదు.

"కావ్య స్కూటీ తీసుకువెళ్ళిందా?" అడిగాడు వెంకట్రావు.

"స్కూటీ తీసుకునే వెళ్ళింది సార్!" బదులిచ్చింది వార్డెన్. ప్రొద్దున్నే కలుస్తానని చెప్పి హోటల్‌రూంకి వచ్చాడు వెంకట్రావు.

అతని మనసు పరిపరి విధాల పోయింది. ఏదైనా యాక్సిడెంట్ అయ్యిందా? ఎవరైనా కిడ్నాప్ చేసారా? లేక... జరగరానిదేమైనా జరిగిందా? భగవంతుడే! నా బిడ్డని క్షేమంగా నాకు చూపించు తండ్రీ అని ప్రార్థించాడు.

ఉదయం ఆరుగంటలయ్యాకే డి.ఐ.జి. సునీల్‌కి ఫోన్ చేసాడు రామ్మూర్తి స్నేహితుడినని అర్జంటుగా కలవాలని. ఆయన అడ్రస్ చెప్పి రమ్మన్నారు. ఆటోమీద సునీల్ క్వార్టర్స్‌కి వెళ్ళాడు వెంకట్రావు. అతన్ని సాదరంగా ఆహ్వానించాడు సునీల్.

వివరాలన్నీ తెలుసుకున్నాకే ఇద్దరి ముగ్గురికి ఫోన్‌చేసి యాక్సిడెంట్ కేసుల వివరాలు పది నిముషాల్లో చెప్పమన్నాడు సునీల్.

ఇంతలో పనివాడు టీ తీసుకువచ్చాడు.

"టీ త్రాగి రిలాక్స్ అవ్వండి. వర్రీ అవకండి. రామ్మూర్తి మిత్రులంటే మీరు నాకూ మిత్రులే" అని టీ కప్పు స్వయంగా వెంకట్రావుకిచ్చి తానొకటి తీసుకున్నాడు. అంత పెద్ద హోదాలోవున్న సునీల్ సంస్కారానికి అబ్బురపడ్డాడు వెంకట్రావు.

టీ త్రాగడం అయ్యాకా ఇంకొకరికి ఫోన్‌చేసి అమ్మాయిల్ని కిడ్నాప్ చేసే ముఠాల కదలికల్ని అర్జంటుగా తనకి చెప్పమన్నాడు సునీల్. 'కిడ్నాప్' మాట వినగానే కదిలిపోయాడు వెంకట్రావు. కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. జేబులోంచి కర్చీఫ్ తీసుకొని కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

"వెంకట్రావుగారూ! టెన్షన్ పడకండి. అన్ని కోణాల్లోనూ నేను దర్యాప్తు చేయిస్తాను. మీరు పది గంటలకు మా ఆఫీసుకురండి" అని అనునయించాడు సునీల్.

ఆయనకి థాంక్స్ చెప్పి రూంకొచ్చాడు వెంకట్రావు. రామ్మూర్తికి ఫోన్‌చేసి విషయమంతా చెప్పాడు.

"వెంకట్రావు నీకు భయంలేదు. సునీల్ ఏదో విధంగా కావ్య ఆచూకీ కనుక్కుంటాడు. నువ్వు పది గంటలకు ఆఫీసుకి వెళ్ళు. నేను కూడా సునీల్‌కి మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాన"ని చెప్పి రామ్మూర్తి సునీల్‌కి ఫోన్‌చేసి మిత్రుడికి సహకరించమని మరోసారి అభ్యర్థించాడు.

పది గంటలయ్యాకా డి.ఐ.జి సునీల్ ఆఫీసుకెళ్ళాడు వెంకట్రావు.

"రండి. యాక్సిడెంట్ కేసుల్లో ఇప్పటివరకూ పెద్దవాళ్ళ పేర్లే వున్నాయి. కానీ యూత్ గురించి లేదు. కిడ్నాప్‌ల ముఠా కూడా ఊళ్ళోనే వుంది. సో... ఆ యాంగిల్‌లో యిబ్బంది లేదు. అన్ని స్టేషన్లకి మీ అమ్మాయి ఫోటో పంపాను. రెండు స్పెషల్ టీంలు కూడా వెదుకుతున్నాయి. మీరు పేపరు చదువుతూ వుండండి. నేను మీటింగ్‌కి వెళ్ళొస్తాను." అని బయటకు వెళ్లాడు సునీల్.

పన్నెండు గంటలకు సునీల్ తిరిగొచ్చాడు. ఆయన వచ్చిన పది నిముషాలకు ఫోన్ వచ్చింది.

"ఒకే. నేను ఐదు నిముషాల్లో వస్తాను. మీరక్కడే వుండండి" అని వెంకట్రావుకేసి తిరిగి కొంచెం ఇన్ఫర్మేషన్ వచ్చింది వెళదాం రండి అంటూ బయల్దేరదీశాడతన్ని సునీల్.

సిటీకి దూరంగా అప్పుడే డెవలప్ అవుతున్న కాలనీకి వచ్చి నర్సింగ్ హోం వాకబు చేసుకుని వెళ్ళారు. స్పెషల్ టీంకు చెందిన కానిస్టేబుల్స్ ఇద్దరు వచ్చి సునీల్‌కి సెల్యూట్ చేసారు.

డి.ఐ.జి.యే వచ్చేసరికి డాక్టర్ కొంచెం కంగారుపడ్డాడు.

"యాక్సిడెంట్ కేసు టేకప్ చెయ్యనన్నాను సార్. కానీ ఆ కుర్రాడు బతిమాలి... బతిమాలి ఒప్పించాడు. రూంకి వెళదాం రండి." అని ఐ.సి.యులోకి తీసుకువెళ్ళాడు డాక్టర్ సునీల్, వెంకట్రావ్‌లని.

తలకి పెద్ద బ్యాండేజీతో వున్న కావ్యని చూడగానే వెంకట్రావ్‌కి ఆనందంతోపాటు దుఃఖం కూడా వచ్చింది.

"ప్రమాదం ఏం లేదు. రెండు, మూడు గంటల్లో స్పృహలోకి వస్తుంది. పాపం ఆ కుర్రాడు తెల్లవార్లూ మేలుకునే వున్నాడు. యాక్సిడెంట్ అయి రోడ్‌మీద పడి వుంటే తీసుకువచ్చాడు. ఈ అమ్మాయి బ్యాగ్, స్కూటీ కూడా ఎవరో పట్టుకుపోయారట. మీ కానిస్టేబుల్స్ వచ్చి ఫోటో చూపించి ఈ అమ్మాయి వుందా అని అడిగితే రూంకు తీసుకువచ్చి చూపించాను. వేలికున్న ఉంగరం మీద 'కె' అక్షరం కూడా వుంది. అప్పుడు వాళ్ళు మీకు ఫోన్‌చేసి వుంటారు. ఇంతకీ ఈ అమ్మాయి..." సందిగ్ధంగా ఇద్దరికేసి చూసాడు డాక్టర్.

"మా అమ్మాయేనండి." అన్నాడు వెంకట్రావు.

వెంకట్రావు భుజంమీద చేయి వేసి "నేను వెళ్తా మరి" అన్నాడు సునీల్. వెంకట్రావు ఆయన రెండు చేతులూ తీసుకొని కళ్ళకద్దుకొని "నా ఇంటి దీపాన్ని నాకప్పగించారు. జీవితాంతం మీకు ఋణపడి వుంటాను" అనగానే "అంత పెద్ద మాటలేం వద్దు. మీ అమ్మాయికి బాగా తగ్గాకే మా ఇంటికి మీరిద్దరూ టీకి రండి." ఆహ్వానించి ఆఫీసుకెళ్ళాడు సునీల్.

కావ్యని హాస్పిటల్‌లో చేర్పించిన యువకుడి ఇల్లు ఆ వీధిలోనే వుందని తెల్సుకొని అతన్ని కలవడానికి వెళ్ళాడు వెంకట్రావు. కావ్య కనిపించిన సంగతి రామ్మూర్తికి ఫోన్ చేసాడు.

డోర్ నెంబరు చెక్ చేసుకొని కాలింగ్ బెల్ కొట్టగానే తలుపు తీసాడు దేవీప్రసాద్.

మీరు...?

"నేను కావ్య తండ్రిని. మా అమ్మాయిని సకాలంలో హాస్పిటల్‌కి తీసుకువచ్చి డాక్టర్ని బ్రతిమాలి మరీ ట్రీట్‌మెంట్ యిప్పించారు. మీ మేలు ఎప్పటికీ మర్చిపోలేను." నమస్కరించాడు వెంకట్రావు.

"అయ్యయ్యో! మీరు పెద్దవారు నాకు నమస్కరించకూడదు. కూర్చోండి ఇలా"అని కుర్చీ చూపించి లోపలకు వెళ్ళి మంచినీళ్ళు తీసుకువచ్చి యిచ్చాడు.

"అసలేం జరిగింది...?" ప్రశ్నించాడు వెంకట్రావు.

"శనివారం అవడంవలన నిన్న మూడుగంటలకే బ్యాంకునుండి వస్తున్నాను. రోడ్డు పక్కనే మీ అమ్మాయి తలకి గాయమయ్యి పడివుంది. టాటాసుమో డాష్ కొట్టి వెళ్ళిపోయిందట. చుట్టూ జనం గుమిగూడి చూస్తున్నారే గానీ ఎవరూ ముందుకు రాలేదు. కారణం విచారిస్తే తెలిసింది. ఆ సుమో ఒక రాజకీయ నాయకుడిదని. అప్పటికే ఆమె పర్స్, స్కూటీ ఎవరో తస్కరించారు. ఎవరో, ఏమిటో తెలుసుకునే అవకాశం లేకపోయింది. నేనే ధైర్యంచేసి ఆటోలో మా కాలనీలో వున్న డాక్టర్‌గారి దగ్గరకు తీసుకువచ్చాను.

మా తాతగారు ఎప్పుడూ చెపుతూంటారు. 'నీ ప్రాణాన్ని పణంగా పెట్టయినా ఎదుటివాడి ప్రాణాన్ని కాపాడమని.'

"మీ తాతగారేం చేస్తున్నారు...?"

"మా తాతగారి పేరు సుబ్రహ్మణ్య శాస్త్రి. మండల విద్యాధికారిగా, జిల్లా ఉప విద్యాధికారిగా ఆదర్శవంతమైన జీవితాన్ని గడిపి వెదిరేశ్వరంలో వుంటున్నారు. ఆయన పెన్షన్‌ని, రిటైర్‌మెంట్ బెనిఫిట్స్‌ని మానసిక వికలాంగుల సేవాసంస్థకు రాసి యిచ్చేసారు. రావులపాలెం కాన్వెంట్‌లో పనిచేస్తూ ఆ జీతంతో జీవిస్తున్నారు. అంధులు, మానసిక వికలాంగులు తయారుచేసిన వస్తువుల్ని సహృదయులైన వారికి విక్రయించి ఆ డబ్బుని ఆ సంస్థలకు అందిస్తూ వుంటారు. ఆయనే నాకు స్ఫూర్తిదాత. వీరే ఆయన."అని టేబుల్ మీదవున్న శాస్త్రిగారి ఫోటోని వెంకట్రావుకిచ్చాడు.

ఆ ఫోటో చూడగానే షాక్ తిన్నాడు వెంకట్రావు.

రామ్మూర్తి తనని తీసుకువెళ్ళి పరిచయంచేసిన పెద్దాయన. ఆయన గురించి తను ఎంత తప్పుగా మాట్లాడాడు.

డబ్బు అహంకారం తలకెక్కి ఏ పనైనా డబ్బుతో సాధించవచ్చనుకున్నాడు. యాక్సిడెంటు అయి ఆదుకునేవారు లేక రోడ్డుమీద పడివున్న తన గారాల కూతుర్ని మానవత్వంతో ఆదుకొన్న ఉత్తముడు దేవీప్రసాద్.

ప్రతి నిముషాన్నీ రూపాయలుగా లెక్కవేసుకొని తను జీవిస్తుంటే ప్రతి క్షణాన్నీ మానవ కళ్యాణానికి, నవ జీవనానికి ఊపిరులూదే ప్రయత్నంలో పునీతులవుతున్నారు శాస్త్రిగారు, దేవీప్రసాద్. మనిషి స్వార్థం విడనాడితేనే ప్రశాంతంగా, ఆనందంగా జీవించగలడన్న సత్యం వెంకట్రావుకి అవగతమయ్యింది.

వెదిరేశ్వరం వెళ్ళి శాస్త్రిగారి కాళ్ళమీద పడితేనే గానీ తన పాపానికి నిష్కృతి లేదనుకున్నాడు వెంకట్రావు.

పశ్చాత్తాపంతో ప్రక్షాళనమైన మనస్సుతో దేవీప్రసాద్‌తో కలిసి కావ్య వున్న నర్సింగ్ హోమ్‌కి బయల్దేరాడు

★

"వెంకట్రావు నీకు భయంలేదు. సునీల్ ఏదో విధంగా కావ్య ఆచూకీ కనుక్కుంటాడు. నువ్వు పది గంటలకు ఆఫీసుకి వెళ్ళు. నేను కూడా సునీల్‌కి మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాన"ని చెప్పి రామ్మూర్తి సునీల్‌కి ఫోన్‌చేసి మిత్రుడికి సహకరించమని మరోసారి అభ్యర్థించాడు.

<u>రచయిత చిరునామా:</u>
ఎం.ఆర్.వి.సత్యనారాయణమూర్తి
జె.వి.ఎల్.రావునగర్,
పెనుగొండ - 534 320 ప.గో.జిల్లా